

Núm. de Protocol: AD-095-1/95

S E N T E N C I A NUM. 96-41

PARTS:

Apel.lant: C., S.A.

Representant: Sra. C.R.S.

Advocat: Sr. A.L.M.

Apel.lada: M.I. GOVERN

Representant i Advocada: Sra. Roser Castellon

COMPOSICIO DEL TRIBUNAL:

President: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet

M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A la vila d'Andorra la Vella, l'11 d'octubre de 1996.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel.lació a les actuacions número AD-095-1/95.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat M.I. Sr. **Lluís Saura Lluvià**, el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, mitjançant la sentència núm. 96-29, d'11 de març de 1996, va desestimar la demanda interposada per la societat mercantil C., S.A. contra la resolució per la qual el M.I. Govern li imposava dues sancions de 250.000 pessetes cadascuna per infracció a la legislació en matèria duanera, concretament per haver trencat el precinte de dos paquets postals de presentació obligatòria abans d'aquesta i fora de la presència d'un agent de duana.

2.- Contra l'esmentada sentència, la representació de la societat va interposar recurs d'apel·lació, que tingué entrada en la secretaria d'aquesta Sala el 26 d'abril de 1996, al·legant, com ho feia en la primera instància, la inexistència o, en el seu cas, la insuficiència dels precintes, i també la insuficient tipificació de les infraccions, derivada de l'absència de qualsevol precepte indicatiu de quins són els paquets de presentació obligatòria, i demanava la revocació de la sentència i que es deixessin sense efecte les resolucions administratives que imposaven les sancions.

3.- Admès el recurs a tràmit, se'n donà trasllat a la representació del M.I. Govern, que el va impugnar en un escrit presentat el 14 de maig de 1996, en el què sol·licitava la confirmació de la sentència.

4.- La vista oral tingué lloc el dia 6 de setembre de 1996, i en ella les parts van manifestar allò més adient a llurs interessos, i un cop finalitzada va quedar el recurs d'apel·lació vist per a deliberar i decidir.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Secció Administrativa del Tribunal Superior és competent per resoldre aquest recurs de conformitat a allò establert en l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia i en el 56 i següents de la llei processal d'aquesta jurisdicció.

Segon.- La resolució del M.I. Govern de 19 de juliol de 1995 -confirmada pel Decret núm. 167/GJ/95, de 2 de novembre de 1995- imposa a C. S.A. dues sancions de 250.000 pessetes com autora de sengles infraccions previstes en l'article 25.1.b) de la Llei de l'Impost de Mercaderies Indirecte de 26 de juny de 1991, que considera infracció molt greu el fet de "trençar els precintes d'un paquet postal de presentació obligatòria, abans d'aquesta i fora de la presència d'un agent de duana".

La sentència del Tribunal de Batlles considera ajustades al dret les esmentades resolucions i, consegüentment, desestima el recurs de la societat mercantil.

Tercer.- L'entitat que apel·la al·lega, en relació a les qüestions de fet, que, o bé els paquets postals no estaven precintats, o bé els precintes no es distingien prou bé de les altres etiquetes que duïen, per la qual cosa no hi podia haver, per part dels destinataris, intenció de trençar-los i per tant, manca l'element subjectiu de la infracció.

No obstant, en l'expedient administratiu apareixen les anotacions dels precintes, fetes per la Duana, en les que s'indiquen, com números de precinte, els 303446 i 303455 (folis 60 i 61 dels autes) circumstància que recull l'acta de contenciós que diu, a més, que estaven trencats (folis 39 a 42) i que també constaten les resolucions administratives (folis 32 a 34 i 30 revers).

Certament que aquestes són les úniques dades de les que se'n pot extreure l'existència dels precintes, però d'acord amb allò que disposa l'article 41 del Codi de l'Administració gaudeixen de presumpció d'exactitud quan s'incorporen a l'acte administratiu.

C. S.A. intenta introduir elements de dubte sobre l'existència dels precintes o sobre la seva facilitat d'identificació que, com hem exposat, no aconsegueixen desvirtuar la veracitat implícita en les dades constatades pels agents de duana i recollides en l'expedient i en l'acte administratiu, i així, partint de l'existència dels precintes, no té cap força l'argument de què no es veïen o no es distingien prou bé de les altres etiquetes que portaven els paquets postals.

Quart.- En la primera instància es va argumentar en el sentit que l'ordenament jurídic andorrà no estableix quins són els paquets postals de presentació obligatòria, per la qual

cosa la infracció que descriu l'article 25.1.a) de la Llei no tindria prou tipicitat.

Cal recordar, però, que l'obligació de presentar un paquet postal al servei de duana abans d'obrir-lo no deriva, en aquest cas, d'una norma legal sinó del propi precinte, que té com a finalitat facilitar la comprovació, pels agents de duana, d'allò que contenen els paquets postals evitant que puguin ésser oberts fora de la seva presència. Per tant, l'article esmentat no és un precepte en blanc el contingut del qual s'hagi de completar amb el que pugui dir una hipotètica norma de remissió, ja que en si mateix conté tots els elements definidors de la infracció.

Cinquè.- Per tots els motius exposats caldria confirmar la sentència, en la mesura que declara ajustades al dret les resolucions objecte del recurs jurisdiccional d'acord amb l'aplicació del dret vigent en el moment d'imposar-les i també en el de jutjar en la primera instància sobre la seva legalitat.

No obstant, en l'acte de la vista, que tingué lloc el 6 de setembre de 1996, la part apel·lant va demanar l'aplicació del règim jurídic derivat de la Llei contra el frau en matèria duanera, d'11 d'abril de 1996, publicada al BOPA núm. 32, de 8 de maig següent, en la mesura que estableix, pels mateixos fets, sancions més beneficioses per l'empresa apel·lant.

Això és així efectivament, ja que mentre la Llei de l'impost de mercaderies indirecte estableix una sanció única de 250.000 per la infracció de trencament dels precintes, la més recent modula la sanció a imposar pel mateix fet -tipificat en l'article 4.1.a)- en funció del valor de la mercaderia, i que en aquest cas representaria una clara disminució de les sancions.

L'article 3.2. de la Constitució andorrana -com l'article 1 del Codi de l'Administració- estableix el principi de legalitat, que com és conegut té una doble dimensió, la formal i la material. Aquesta, que en el camp del Dret penal i del Dret administratiu sancionador reflexa la transcendència del principi de seguretat en els àmbits limitadors de la llibertat individual, incorpora l'exigència de la predeterminació normativa de les conductes il·lícites i de les sancions que els corresponen.

Com a contrapartida lògica del principi de legalitat material, l'ordenament jurídic andorrà, en els articles abans citats, es fa ressò, també, del principi de la

no retroactivitat de les disposicions que estableixen sancions desfavorables, el qual, interpretat a *sensu contrario*, determina que les normes sancionadores posteriors seran aplicables sempre que resultin més favorables per la persona sancionada.

La plena vigència del principi fa que tota modificació normativa més favorable sempre s'hagi d'aplicar retroactivament, és a dir, encara que la resolució sancionadora estigui pendent de revisió en via administrativa o en seu jurisdiccional.

Des d'aquest plantejament, és procedent anul·lar les sancions imposades i en no ser competència d'aquesta Sala imposar les que corresponen en aplicació de la norma més favorable, ja que l'exercici de la potestat sancionadora és competència dels òrgans administratius i als tribunals només els correspon la revisió de la seva adequació al Dret, el que procedeix es retrotraure el procediment administratiu al moment de dictar l'acte administratiu pel que s'imposaren les sancions, substituint-lo pel que resulti de l'aplicació de la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996.

Cal remarcar que aquest criteri també ha estat acollit per la Sala en la sentència núm. 96-39 (D.S.B./ Govern) de la mateixa data d'aquesta.

Sisè.- No apreciem circumstàncies determinants d'una especial imposició de les costes ocasionades en aquesta segona instància.

D E C I S I O

Per tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1) Revocar la sentència núm. 96-29, d'11 de març de 1996, dictada per la Batllia.

2) Estimar parcialment el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de C. S.A. i anul·lar les resolucions administratives objecte d'aquest recurs.

3) Retornar l'expedient administratiu al M.I. Govern perquè en substitució de les resolucions anul·lades dicti les que corresponen en el marc definit per la Llei contra el frau en matèria duanera d'11 d'abril de 1996.

4) No fer imposició de costes en aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

NOTIFICACIO:

La present sentència ha estat notificada a les parts compareixents.....
.....
.... mitjançant el lliurament d'una còpia certificada.

I llegida, la signen, fet del qual en dono fe,

La secretària,

M. Dolors Cervós Pifarré